

Mythologia, Francfort, 1581 - I, 03 : De fabularum varietate

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre I

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - I, 03 : De fabularum varietate](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre I

[Mythologie, Paris, 1627 - I, 03 : Leur diversité](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre I

[Mythologie, Lyon, 1612 - I, 03 : De la diversité des Fables](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia*Francfort, 1581 - I, 03 : De fabularum varietate, 1581

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 15/01/2026 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/5887>

Copier

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581

ExemplaireRegensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

Langue(s)Latin

Paginationp. 5-6

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière
modification le 25/11/2024

facillimum humanae vitae condimentum existere fabularum inventionem, ac eorum arumnarum quas in vita patimur, non mediocriter solvunt: quas etiam ideo à sapientibus fuisse excogitatas censeo. Hinc enim cum singulari oblectatione ea percipimus vitae rectè degendae praecepta, quibus sine sanitate fabularum terga continuo verteremus. Hanc tantam è fabulis utilitatem capere minime possunt ii, qui altiora fabularum sensa non inspererint, quique primi cortices (ut ita dicam) mirabilitate irretiti nihil diutius sub illo inesse crediderunt. Hi etenim tanquam pueri per brumam apud regem festitantes, aniles nugas fabellasque è poetis imbibunt, cum interim de utiliore sanctorumque sententia minime sunt solliciti.

De fabularum Varietate. CAP. III.

SUNT autem plura fabularum genera, quae nunc à locis in quibus inventae fuerant, nunc ab inventoribus, nunc ab argumentorum natura, nomen obtinuerunt. A loco quidem Cypriae, Ciliciae, Sybariticae. Cum multi fuerint earum inventores, obtinuit consuetudo ut omnes Aesopicae dicerentur ceteris inventoribus silentio praetermissis, quia in confingendis fabulis Aesopus omnium aliorum fuit artifex ingeniosissimus ille, quae Sybariticae dicebantur, agebant de brutis, quae Aesopicae de hominibus. Politicae dictae sunt, quibus vs sunt sapientes ad demulcendos animos potentiorum, atque ad deducendam multitudinem ad humaniorem vitae rationem. Aliae rursus morales, aliae rationales sunt vocatae, aliae ex his ambabus formis commistae. inter politicas fabulas argumenta comcediarum & tragicarum sunt connumeranda, quia cum ab agresti vita homines per haec non evocantur, traducuntur tamen ab illegitimis voluptatibus & ab omni intemperantia ad vitae moderationem. Sed horum argumentorum varia sunt nomina, quia aliae togatae, à togis histionum dicuntur, aliae palliatae, à palliis Graecorum aliae tabernariae, pro vestibulis & conditione introductarum personarum: aliae planipediae, quod neque soccis, neque cothurnis, ut in ceteris horum argumentorum histiones uterentur. Attellanae à loco ubi fuerunt inventae, cum tamen simplex sit tragicarum nomen.

*Comcedia & tragedia
sunt quae ex fabulis
compositae sunt*

Aristoteles in Rhetoricis Libycas fabulas ab Æsopiceis distinxit, quia Libycæ de hominibus, Æsopiceæ de brutis agentibus autem idcirco factum est, quia cum Æsopiceis aliorum complures fuerunt commistæ. Fabularum nomine tam apologi, quæ figmenta sunt Æsopica, quàm fabulæ, quæ sunt poetarum argumenta, continentur, & formæ sub suis generibus. Illæ, quas explicaturi sumus, fabulæ, ac figmenta antiquorum sapientum, in nullum horum generum simpliciter incidunt, sed virtute cum omnibus his ferè commistæ sunt, atque ex omnibus generibus aliquo pacto constant. Quippe cum vel generationem rerum naturalium contineant, vel agant de natura Deorum immortalium, vel de vi planetarum, vel de vita hominum rectè instituenda, quarum singularum natura paulo post à nobis explicabitur.

De apologorum fabularum, enorumq; differentia.

CAP. IIII.

Sed antè quàm poeticarum fabularum, & earum quas explanare instituiamus, explicationem aggrediamur, operæ precium me facturum esse censeo, si demonstrauero quæ sit inter hæc ipsa genera differentia. E fabulis igitur aliæ sunt, quæ logi siue apologi dicuntur à Græcis, aliæ vocantur *μῦθοι*, siue fabulæ simpliciter. Apologi vel de brutis fiunt solis, vel cum his homines colloquentes faciunt, apologorumque illud est munus, ut pro exemplis sint in concionibus, sicuti testatur Aristoteles in Rhetoricis. fabulæ illæ quæ *μῦθοι* dicuntur, cum argumenta tragediarum & comædiarum complectantur, & omnem vim denique poeseos quæ sit per imitationem, communi nomine poeticas etiam, quas tractaturi sumus, continent fictiones. Atque sicuti apologi vel legendarum rerum vel agnoscendarum sunt in concionibus exempla, ita fabulæ in scenis aguntur ad mores hominum vel corrigendos vel informandos: quod etiam testantur musicæ formæ singulis generibus poematum attributæ, ut comico generi Lydia, tragico Dorica, satyræ Satyrica. His præterea generibus propriæ fuerunt saltationes, sicuti testatur Plutarchus in libello de Musica. Censuerunt enim ex maioribus nonnulli nihil omnino rectè fieri posse, quod musicæ rationi non conueniret, nihilque tantopere in mo-